Маленький човен у неспокійному морі

Скрізь на вулицях і на робочих місцях у Південній Кореї люди перешіптувались, занепокоєні і стурбовані долею своєї країни. «Чи не здається вам, що має щось трапитись?» — запитував хтось. Інший же відповідав: «Я відчуваю те саме. Ми живемо у важкі часи. Якби ж з’явився хтось, хто міг би спрямувати цей світ у правильному напрямку».

Я була певна, що такі хвилювання незабаром розвіються. 1960-й, рік церемонії нашого Святого Одруження, став переломним: великі зміни відбулися як всередині країни, так і поза її межами. Демократичні прагнення в Південній Кореї врешті-решт призвели до того, що народ скинув авторитарну Ліберальну партію. За кордоном президентом США обрали Джона Ф. Кеннеді, і ми відчували, що відкривається шлях до нової епохи.

Однак історія ніколи не буває простою. Прірва холодної війни дедалі глибшала, загострюючи конфлікт між комуністичним блоком і вільним світом. Полум’я народного прагнення до демократії спалахнуло і в країнах Радянського блоку Східної Європи, але держава розчавила таких ентузіастів, і вогонь знову згас. Здавалося, що час миру ще не наблизився. Люди далі молилися про появу істинного лідера.

Церква об’єднання також зазнала великих змін. Практично вся Корея стала в опозицію до нас, разом із християнством, яке нещадно нас критикувало. Однак нині, на чолі з Істинною Матір’ю — молодою жінкою-лідером, яка здатна піклуватися про всіх, ми розпочали екуменічні діалоги та виросли з християнської деномінації до глобального релігійного руху. Наші члени церкви молилися, аби ми

стали маяком, який би вказував шлях до нової надії на спасіння. Зокрема, жінки, які зазнавали утисків протягом тривалого часу, дійшли до усвідомлення початку істинного жіночого руху.

Через три дні після церемонії Святого Одруження ми з чоловіком та кількома членами церкви відвідали ферму Джуан в Інчхоні, поблизу кордону Північної Кореї. Ми висаджували виноградні лози, дерева гінкго та дзелькву. Я посадила молодий саджанець, і виголосила молитву: «Рости добре і стань великим міцним деревом, яке дасть плоди надії людям у всьому світі». Я молилася не лише за це конкретне дерево, а за успіх місії, яку доручено нам із чоловіком. Подібно до того, як дерево дає людям плоди і тінь, так повинні чинити і ми, і всі віруючі люди.

Від своїх початків високі хвилі та сильний вітер побили маленький човен нашого нового подружнього життя. На щастя, я була готова до цього. Кажуть, що молодята не знають нічого, крім щастя, але це було не те, до чого ми прагнули. Ми з чоловіком були в таких обставинах, що не могли перейматися власним щастям.

Нашим першим житлом була маленька, вбого оздоблена кімнатка в задній частині будівлі церкви в Чонпадоні. З одного боку вона виходила до зали церкви, а з іншого — в маленьке подвір’ячко. Кухня в нас була маленькою і старомодною, з грубою цементною підлогою. Коли я готувала чоловікові, то там завжди було повно диму від вугільних брикетів. Проте вже з першого дня — відколи я почала готувати для нього їжу — я почувалася на тій кухні, як удома, бо вона була схожою на ті, що колись були в моїй маленькій родині. Я доволі спритно вправлялася з ножем, хоч у мене й хололи руки. Всі дивувалися, коли бачили, як я готую різні страви без особливих зусиль, адже ще кілька тижнів тому вони сприймали мене просто як студентку-підлітка.

Церква завжди була переповнена, тож ми з чоловіком рідко мали змогу усамітнитися. У такій публічній обстановці ми з Батьком Муном сиділи один навпроти одного і ділилися планами щодо всього світу. Члени

церкви нерідко висловлювали занепокоєння, кажучи: «Будь ласка, вам треба поїсти». Ми дивились на годинник і бачили, що вже друга чи третя година дня, а ми і не думали ще про обід. Я зосереджувалася на багатьох завданнях, які довірять мені в майбутньому. І розуміла, що не лише Корея, а й увесь світ очікував, що я простягну руку допомоги.

Услід за нашою першою донькою Є Джин я народжувала дітей один за одним. Головним офісом церкви, який також слугував нам і за житло, був невеликий і погано утеплений будинок в японському стилі. У ньому після народження дітей я терпіла післяпологові болі. Я була молодою, і, як це робили жінки споконвіку, тихо переносила біль при пологах. Небесний Батько щомиті перебував у моїй душі. Якою б складною не була ситуація та оточення, мене переповнювала радість. Щохвилини я відчувала Божу допомогу, через яку Він приховано творив дива.

За кілька років наше маленьке житло заповнили діти. Можливо, саме тому вони виросли сповненими любові і здатними піклуватись однин про одного. Я ставилася до них, як до маленьких відображень Бога: цілувала їх у щічки і ласкаво розмовляла, а також невпинно молилася за них. Я знала, що Бог перебуває в домі, де батьки та діти живуть у злагоді.



Молода дружина Мати Мун стоїть перед своїм будинком, головним офісом церкви в Чонпадоні, Сеул (1960-ті)

Ще до нашого одруження, розуміючи важливість Божого провидіння, я вирішила народити тринадцятеро дітей. Сьогодні люди косо дивляться на вас, якщо у вас багато дітей, але я знала, що Бог хотів, щоб 12

означало досконалість сходу, заходу, півночі та півдня. Коли додати ще одиницю, що відповідає центральному положенню, вийде число 13, яке відкриває шлях для подальшого розвитку провидіння аж до його остаточного завершення.

Боже провидіння спасіння людства не відбувається за одне покоління. Для його втілення впродовж історії Бог шукав і призначав центральних осіб. Як Бог зміг послати Ісуса, Свого Єдинородного Сина без первородного гріха, на цю землю через народ Ізраїлю дві тисячі років тому? Біблія розповідає, що Бог мав відновити чистий родовід у кілька етапів. Із цим родоводом пов’язані нерозв’язані проблеми, які я повинна була виправити протягом свого життя. Тому я вирішила відновити і правильно започаткувати рід добра, зосереджений на Небесах. Я мала відродити і воскресити цей складний родовід, перетворивши його на істинний родовід на чолі з Богом. Заради цього я охоче пішла на ризик, пов’язаний із вагітністю та пологами, зокрема терпіла пологовий біль, як жінки і віддають життя в Божі руки.

Протягом двадцяти років я народила чотирнадцятеро дітей. Перші четверо з’явилися на світ в нашій маленькій кімнатці в Чонпадоні. Лише народжуючи п’яту дитину, я змогла потрапити до лікарні. Незважаючи на те, що це неабияк виснажувало моє тіло, я рік у рік приводила на світ дітей. Наша друга дочка померла за кілька днів після народження. Останні четверо наших дітей народилися за допомогою кесаревого розтину. Рідко трапляється, що жінка наважується робити кесарів розтин більше, ніж один раз. Коли я сказала, що піду на це втретє, лікар завагався, попередивши, що це небезпечно, а надто в моєму віці. Він не міг зрозуміти, як я можу так спокійно наполягати на черговому кесаревому розтині, й хотів пояснити це моєму чоловікові. Проте я запевнила його, що чоловік погодиться зі мною, і пройшла через це втретє, а потім і вчетверте, виконавши тим самим обіцянку, яку дала Богові.

Мій чоловік як харизматичний духовний лідер іноді отримував небажану увагу з боку жінок. Одного дня до нього прийшла жінка, яка заявила,

що вона — Єва, а інша якось сховалася під його ліжком. Як справжній Божий син, чоловік і батько він ніколи не вагався. І він, і я відчували до таких жінок лише приязнь.

Зі мною також траплялися схожі випадки. Одного разу, коли Батько Мун поїхав у світове турне, дивний чоловік із голосним викриком «Я Адам» вистрибнув переді мною і намагався напасти на мене. На ту пору я була на сьомому місяці вагітності, і цей учинок так мене налякав, що мало не спричинив викидень. Я стикалася з тими самими труднощами, що й мій чоловік. Часом моя реальність перетворювалася на такий коловорот перевірок і випробувань, що в душі я відчувала себе маленьким човником, який пливе бурхливим морем.

Я добре розуміла свою місію, і завдяки молитві долала ці труднощі. Моя мовчазна наполегливість і повсякчасна молитва поглиблювали посвяту членів церкви. Попри юний вік я завжди прагнула зберігати великодушне ставлення, а моя непохитна віра підбадьорювала оточуючих. Що дужчими були мій абсолютний послух і повага до Бога, то більше надії відчували інші. Нерідко старші брали мене за руку і шепотіли на вухо: «Щиро дякуємо за благодать, яку ти показала нам своєю жертовною любов’ю».

Revision #2
Created 2022-10-16 19:50:49 UTC by andres
Updated 2022-11-03 09:29:17 UTC by andres